

UCHWAŁA Z DNIA 26 MAJA 2009 R.
SNO 38/09

Przewodniczący: sędzia SN Dariusz Świecki.

Sędziowie SN: Marian Buliński (sprawozdawca), Roman Sądej.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem sędziego Sądu Okręgowego – Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego oraz protokolanta w sprawie sędziego Sądu Rejonowego po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2009 r. zażalenia obwinionego na uchwałę Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 9 lutego 2009 r., sygn. akt (...), w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie sędziego Sądu Rejonowego do odpowiedzialności karnej

u c h w a l i ł :

1. utrzymał w mocy zaskarżoną uchwałę;
2. kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uchwałą z dnia 9 lutego 2009 r., sygn. akt ASDo (...), zezwolił na pociągnięcie do odpowiedzialności sędziego Sądu Rejonowego, w związku z tym, że zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa polegającego na tym, że w dniu 25 stycznia 2008 r. w A. w Oddziale P.(...)banku EFG S.A. przedłożył w celu uzyskania kredytu bankowego w kwocie 100 100 zł przerobione zaświadczenie nr 102/335/2008 o wysokości średniego wynagrodzenia za okres: lipiec 2007 r. – grudzień 2007 r. na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego, które to zaświadczenie dotyczyło okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego kredytu, czym działał na szkodę EFG E.(...)banku E. S.A. z siedzibą w W., tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Nadto Sąd Dyscyplinarny tą uchwałą zawiesił sędziego Sądu Rejonowego w czynnościach służbowych do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego oraz obniżył o 30 % wysokość jego wynagrodzenia w stosunku miesięcznym na czas trwania zawieszenia w czynnościach służbowych.

Wymienioną uchwałę w całości zaskarżył sędzia Sądu Rejonowego, nie formułując w tej części środka zaskarżenia konkretnego zarzutu [mimo, że ten błąd wytknął mu już wcześniej w odniesieniu do zażalenia na uchwałę z dnia 18 kwietnia 2008 r., ASDo (...) Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w uchwale z dnia 18 listopada 2008 r. – SNO 67/08] wniósł „o zmianę zaskarżonej uchwały poprzez jej

uchylenie i wydanie uchwały odmawiającej zezwolenia na pociągnięcie obwinionego do odpowiedzialności karnej, ewentualnie uchylenia zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu pierwszej instancji do ponownego rozpoznania wniosku Prokuratury Rejonowej z dnia 4 kwietnia 2008 r., wydanego w sprawie o sygn. akt 3 Ds. 48/08”.

Z treści uzasadnienia tego zażalenia wynika, że skarżący zarzuca Sądowi pierwszej instancji „jedynie pozorne uwzględnienie zaleceń Sądu Najwyższego” przy ponownym rozpoznaniu sprawy, obrazę przepisów postępowania, a to „zasady bezpośredniości postępowania dowodowego”, błędne ustalenia faktyczne (np. brak oceny „skuteczności” wniosku kredytowego) oraz obrazę prawa materialnego (art. 270 § 1 k.k.).

Na posiedzeniu przed Sądem Najwyższym obwiniony poparł złożone zażalenie, a Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonej uchwały.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd pierwszej instancji w pełni wykonał zalecenia Sądu Najwyższego przy ponownym rozpoznaniu sprawy (por. k. 6 i 7 uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2008 r., SNO 67/08 oraz k. 16 i 17 uzasadnienia zaskarżonej uchwały). Zgodnie z art. 128 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) przepisy k.p.k. mają odpowiednie zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym sędziów jedynie w zakresie nieregulowanym tą ustawą. Nie można jednak porównywać posiedzenia sądu dyscyplinarnego w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego z rozprawą przed sądem orzekającym w sprawie karnej. Sąd Dyscyplinarny nie przesądza bowiem o winie obwinionego w popełnieniu zarzuczonego mu przestępstwa, rozważa jedynie czy zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez sędziego przestępstwa.

Uchwała sądu dyscyplinarnego zezwalająca na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej nie pozbawia go domniemania niewinności do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego.

Obwiniony w przedmiotowej sprawie starał się zmienić postępowanie dyscyplinarne o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej na postępowanie polegające na merytorycznym rozpoznaniu zarzucanego mu przestępstwa.

Słusznie tym usiłowaniami nie uległ Sąd pierwszej instancji. Sąd ten wyraźnie określił jakie ustalenia faktyczne, przekonują go, że zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez obwinionego przestępstwa, wskazując jednocześnie na jakich dowodach oparł swoją decyzję (k. 3 – 7 uzasadnienia uchwały),

dokonując szczegółowej oceny wyjaśnień obwinionego i zeznań świadków (k. 8 – 13 uzasadnienia uchwały) oraz rozważając kwalifikację prawną zarzuconego obwinionemu przestępstwa (k. 13 – 16 uzasadnienia uchwały).

Aprobując powyższe dokonania Sądu pierwszej instancji, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny uznał podniesione w zażaleniu obwinionego zarzuty jako niezasadne. Mając to na uwadze orzekł, jak na wstępie.